

Kāp aš paklīdau

Mōna truobālē Marijuonē sodegēna, velnius basmēlkīdama, ē aš apsēstuojuau pas Klēba Ēgnāca prīšininkie.

Vēina pavakarē ēšėjau i Laugalē pagrībautē. Kelis lepšius nospīriau, rauduonēki ēšruoviau. Užsimēslijau aplink ton Marijuonē ē apsēsoka kramēlē, – nabžēnau, kor nukloikēnau.

Jau vakars, mēglēlē nugōlusi... Bronts būs, sakau, kāp ēš tuos gērēs ēšēsu. Nomēj vakutelē mēzērijas najiedēn kriuok, vuo aš kāp kuoks liozgis če ont kūlēs pasēstuojēs.

Gērdo – šou kažēn kor luo. „No, – mēslēju, – je īr šou, bus ē žmuogos“. Ēno i ton pōsē. Je. Ēšėjau ēš gērēs. Tuolēj mēgluo matītēis kažēn kuoks dvars, medēs apaugēs. Rēk ētē pasēklaustē, kor aš če noblūdējau.

Prēejau artiau: truobad ēdelē, dvejēs galās. Kētē budinkā dā dēdesni.

Vuo sarmatējous! Kepōrē da oždōriou nosēmuoviau šalēn. Kiuocāli palēkau oždorie. Ējēno – Klēba Ēgnē so Stapūnē basiedēn.

– No, – sakau, – Ēgnacā, kāp to če papoulē?

– Aš ta sāva truobuo siedo, vuo kuo to če ēiškā?

Veizo – tēkrā: ē aš jau sāva nomūse besous, tik ēš kētuos pōsēs atējēs.